

רוני המנויח

(המשך ממחוד 23)

לוח אחרי הצהריים. מקווה לקבל אישור. ערב, חוזרים לחניון הלילה. מחסור המור בנייר-טואלט. אני כותב למנכ"ל מפעלי נייר חדרה, יששכר חימוביץ, מבקש נייר טואלט. (כעבור כמה ימים מגיעות חבילות ענק של נייר ילי מובחר, עם פתק ממנו וברכה מזכירתו, שרי, שחתמה: כל טוב וניגוב נעים). באותה הזדמנות כותבים גם למנכ"ל בנק ישראל בריטניה, יהושע בן-ציון, בעל יקבי אליעזר, שישלח קוניאק. עות בלילה בצורה מחרידה. גם ממנו מגיע עות חבילות משקה לכל הפלוגה.

שבת, 20.10. שוב אני בתצפית מ-ארבע בבוקר. אני מחליף גופיה ותחתונים. מים לרחיצה אין. בשבע אני יוצא ללוח את המח"ט, המסייר בחטיבה לאורך הקו. לכל מקום שאנו מגיעים, מתחילות הפגזות מצריות. ממש משהו יושב ורואה איך אנו נוסעים. המח"ט רואה חייל ללא שושה, ונוהץ בו. אומר לו כי רצונו לצעוק עליו גם באימונים, ולכן שיתחפר, ומהר.

נוסעים הלאה. הגיפים שוקעים, ואני מוציא אוויר מן הצמיגים כדי שישעו יותר טוב. טלי מספר על פטנט נוסע עם שלושה גלגלים: קושרים מכוש (לכל גיף יש מכוש) לאורך הסרן, והגיף נוסע על שלושה גלגלים ונתמך על-ידי זרועות המ' כוש. עד שלוש אחרי הצהריים מבקר המח"ט בכל עמדה בקו, משוחח בכל מקום. מעלה את המוראל. כל יום הוא עושה זאת, מופגז כל הזמן.

כשחזרנו לתצפית. מספרים לי כי היתה תקרית עם רוני. הוא יושב ליד המשקפת, ולא הכינו לו אוכל בצהריים. ירד נרגז ואמר כי מחר יקח לעצמו גיף עם גו. שיכין אוכל רק לקציני התצפית, ושאר הפלוגה ידאגו לעצמם. ביקש מהימן להכין לו אוכל וזה השיב שיכין לעצמו. היימן הוא מוותיקי הסיירת של חטיבה 7, ששרד ממלחמת ששת הימים, ואינו חושש ממע'נה חריף. רוני אסף את כולם לשיחה וצועק כיצד מדברים אליו ככה. הוא נפצע בידו לפני כמה ימים, ומקבל אנטיביוטיקה, ונראה כי אינו שולט בעצמו. ניגשתי אליו ואמרתי כי לא ייתכן שיכין אוכל לעצמו על גו. והחיילים לא. כאן לא צבא מצרי. הוא שמע ואמר כי גם החיילים יוכלו להשתמש בגו. כל הערב עבר במ' תיחות רבה בין המ"פ לפלוגה. **יום ראשון, 21.10.** שוב יוצאים לתצפית. עושים סיור בקו. חוזרים לתצפית. אני קורא את לבדו ימות האדם. לידו מקפץ נחילאלי, ואוכל פרוזי לחם. אינו פוחד, ועולה גם על גופי. בשעה שתיים מודלפות ידיעות על יציאה להתקפה. כעבור חצי שעה הדבר מתאשר. התוכנית הקודמת מתבצעת. הכל מכינים את הגיפים ליציאה.

הגיפים של רוני אמנון וטלי מגיעים לנקודת הזינוק. המצרים חשו במשהו, ומפגינים אותנו בלי הרף. יש להם האזנה מתמדת על השדרים שלנו, הם מתרגמים אותם מייד, ותמיד יש להם המפות הכי סודיות שלנו, וכן את הקודים הכי סודיים שלנו. איך, אינני יודע. אבל עובדה כי כשהיינו מודיעים בקשר כי זויים למקום מסויים, תוך חצי שעה היו מפגינים את המקום.

אנו שוהים בנקודת הזינוק עד הערב. הטנקים מנסים להתקדם, והוטפים טילים. המח"ט נוסע להתייעץ שוב עם המיספר. נראה כי המצרים ראו אותנו, כי פתחו באש מדוייקת על הגיף של הר מח"ט ושלי. קפצנו ושכבנו חצאי שעה בהפגזה צפופה ביותר, עד שנגמרה והמר שכנו הלאה.

המח"ט הולך להתייעץ, ואנו אוכלים חבילות. בעשר וחצי מעירים אותנו. צריך לחזור. מגיעים בחצות לכוחות, וצריך לניסוע להוביל קציני-קישור ארטילריים. חוזר רים מה בשלוש לפנות בוקר, שעת התיחלת ההתקפה על המוצב המצרי, הנמצא לפנינו כחמישה קילומטר. אנו נעים קדימה, מה. לאט-לאט, עד שמאיר היום. רואים את הטנקים של החטיבה פרושים לפנינו, נתונים לאש עזה של טילים ומרגמות. החלו להפגין גם אותנו.

יום שני, 22.10. אנו דוהרים קדימה, למוצב המצרי. תופסים במקום שישה מצרים שנשארו. היה זה מוצב שלנו לפני המיל' חמה. כעבור רגע אני יוצא לחץ את הגיף שתחת פיקודו של עמוס.

הגענו לגיף ומחליפים לו חגורת-מנוע, וחוזרים למוצב שנכבש. מתקשר בדרך עם האלחוט של רוני, שלמה תדהר. הוא משיב לי, אומר: הפסק רגע. גנו עלי. אני שומע התפוצצות, ושוב הוא חוזר לקשר. תדהר, או בשמו הקודם טויסטר, הוא מראשי הקיצוניים בתנועת החרות. התיידדנו למרות ההבדלים בדעות. לשנינו עבר משותף: הוא נעצר כחשוד במחתרת

הברחת הנשק של עמיחי פאגלין, ואני כשמיטרה רצתה לנקום בי על שהאשמר תי את תניצב אהרון שלוש על שסייע לפושע מאיר לנסקי. החלפנו חוויות על כלא אבו-כביר. בתשע חזרתי שוב למוצב, ונכנסתי ל-בונקרים. אנו בהפגזות תופת. אנו סופרים כש-עשרה פגזים בדקה, הירודים בול עלינו. כאשר גם טילי קרקע-קרקע נופלים בדיוק עלינו.

מצבנו עוד בטוח, אבל המח"ט רוני ואמנון נמצאים בתצפית של המוצב, שהיא מכוסה רק חול ופחים. סגו אחד עליהם, והם גמורים. אבל משם רואים טוב את שדה-הקרב. רוני לקח עמו את המשקפת הגדולה מן המוצב הקודם, ועתה המח"ט מנהל בעזרתה את הקרב.

ההפגזות פוצעות כמה מאיתנו, ואנו מארגנים בית-חולים וטא באחד הבונקרים. החובש הפלוגתי שלנו, שמחון, מתגלה כיעיל להפליא. לפתע קריאות מבחוח: חובש-חובש. אנו אצים החוצה, ועוזרים להכניס שני פצועים, אחד בעין ואחד ביד. הם צוות טנק המח"ט, שחטף טיל מחוץ למוצב. הם אומרים כי הטנק בוער מבחוח, ויש לכבותו.

תדהר ואני מביטים זה בזה ויוצאים החוצה, נתקלים בטנק של קצין האג"מ, שירד לתוך המוצב לתפיס מחסה מן הטיילס. מספרו, יריב הכט, הבחין בטנק ה"מח"ט הבורע, ובא אלינו לקרוא לעזרה. יחד אנו רצים לכיוון הטנק. כל העת הפגזה בלתי-פוסקת עלינו ועל הטנק הבו-ער, כי המצרים יודעים שיבואו לחלצו.

תדהר ואני עוברים בין הוחל"מים והכי לים בשטח. ואוספים מטפייאש. המשטנו, ועוד חייל ששי מחאת הודלות. נלחמים באש עד שמטפים נגמרים. מביאים אתי חפירה, ושופכים חול על האש. היא תפסה מחוץ לטנק, בצידוד הצוות הקשור בחוץ. לאט-לאט האש שוככת, אבל עתה צרה חדשה. נוסף למרגמות, החלו לירות טילים ישר עלינו ועל הטנק. טיל ראשון פוגע בטנק ולא מתפוצץ, עף הלאה. השני מת-פוצץ בטנק עצמו, ולא מדליקו. אנו מתעל-מים גם מהטילים, ממשיכים לירות טילים האש כמעט כבתה, כשפיגע טיל שלישי הוא פוצע שלושה מחמשתנו. תדהר, יריב ואני גוררים את הפצועים חזרה לבונקר. העיקר שהטנק כובה.

מדווחים על כך למח"ט. החובש חובש

טוח. כשמגיעים מודיעים כי גבי הסמך ממרסא נפצא בירכו מן ההפגזה ופונה. אנו מעמיסים את כל הפצועים שעימנו על זלדה, ושולחים לנקודת סינוי. השעה 11. הרדיו משדר את החלטת מועצת הבטחון על תפסקת אש בערב. הלוואי! כמה שיותר מהר.

בשעה שתיים מביאים פצוע קשה. רסיס חדר דרך ראשו, למרות כובע-הפלדה שלו. שמחון חובשו, למרות שאין הוא מאמין כי יחיה. אנו מפנים אותו מהר.

הפצוע מחרחר וכל כמה שניות, מקמץ את אגרופיו. שמחון מסביר כי הפצוע הוא גם כן חובש, וקימוץ ידיו נועד לעזור לו לא להתעלף. כך גדלים סיכוייו לחיות. יותר מאוחר נודע כי הרופא החטיבתי הציל את חייו ממש: תקע לו קנה מתכת לגרון, ואיפשר לו לנשום, סתם את ראשו, ושלוו לעורף. הוא חי עד היום.

בשלוש אנו יוצאים להביא עוד פצועים. בשורת איוב. בנצי ועוזי נהרגו. עוזי ליובסקי, סרן בפלוגת סיור אחרת, גומר לימודי ביוכימיה בלונדון, הגיע למלחמה יומיים קודם, ולא מצא את יחידתו. הגיע אלינו והתחנן כי יעלה על גיף כנוהג. היו חסרים לנו אנשים, והוא הסיר את דרגותיו ועלה על גיף כסייר פשוט. בשעה שתיים לערך ראה כי המרכז הרפואי והטכני עומרים קרובים אחד לשני. ניגש אליהם כדי לפזרם, ובדרכו חזרה נפגע מרסיס שחדר לעינו והרגו במקום.

בנצי היה נהג הגיף של עמוס. רדפו אותם הפגזים, ובמקום לברוח כמה קילור מטרים מאחורי רכס. היה עמוס מזין את הגיף כמה מטרים לכל כיוון. פתאום הגיף שקע. במקום לברוח מייד ולהתחפר, הורה לחלצו. עוד בנצי מנסה לחלצו, ופגז פוגע במנוע. בנצי נפצע ושלושתם, מונקים מן הגיף. בדרך מהכסא לאדמה פוגע פגז ישירות בגופו של בנצי. עמוס חוטף ואחרי לילה, בו התאושש, חזר לפלוגה. המילחמה חילק לכולם את תפילת-הקרב, כדי שתגן עלינו. עליו לא הגנה. השעה ארבע. הרדיו מודיע על הפסקת אש בשבע. המצרים מפגינים בלי הפסקה. לדידנו צוותות טלוויזיה מבריטניה וצרפת,

שלל: בונקר נייד על גבי משאית, להצמנה באדמה

שנתקעו בהפגזה, רוצים לצלם את שימחת החיילים עם ההודעה על הפסקת-האש. המצרים פותחים בהפגזה קשה ביותר עד שעה שבע. הכל משתק. פתאום אש גהי נום של מקלעים, רובים — חיילינו יורים מתוך שימחת דקה ארוכה-ארוכה. לא היה חייל שלא השתולל משימחה עם הפסקת-האש.

אחרי כמה דקות המח"ט מתערב ומורה לחדול, ושקט ירד בחזית. אנו ישנים הלילה היטב, על מורונים.

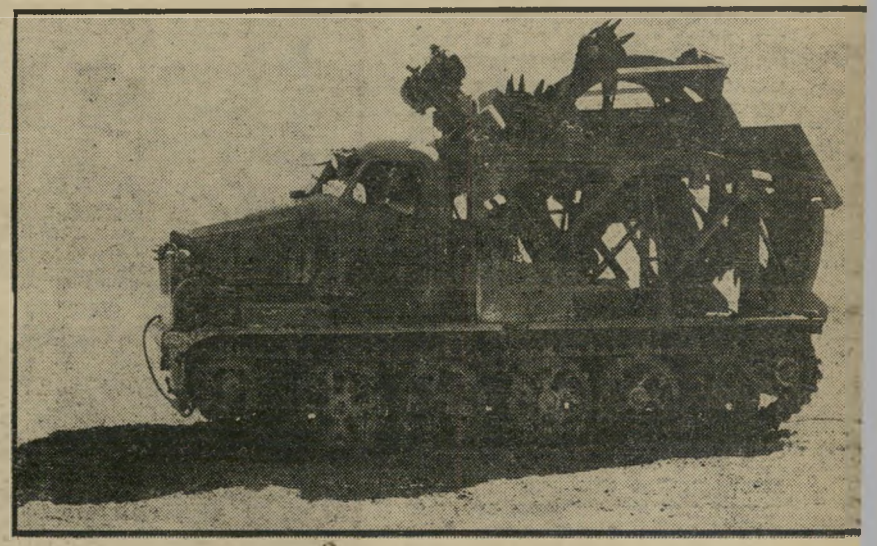
יום שלישי, 23.10. כל הבוקר אנו מבלים בשטח. אותו כבשנו אתמול. בציה ריים מודיעים לנו כי הפסקת-האש הופרה וכל החטיבה דוהרת לצד השני של התעלה.

(המשך בעמוד 25)

את הפצועים החדשים. כל זאת נמשך כעשרים רגע, ובעשר הייתי שוב תחת מחסה. בעשר וחצי מופיע אמנון, וקורא לי לבוא עימו עם גיף. בחוץ הפגזות אימים. מסתבר כי זחל קצין האג"מ יובל נפגע, יש הרוגים ופצור עים והמח"ט ביקש כי שנינו נחלץ את הנפגעים. שלמה קם אף הוא לנסוע, ואני פוקד עליו להישאר. אין טעם לסכן שלוש אנשים בניגוד פתוח.

אנו נוסעים בכל המהירות, מתחמקים מעיני יורי הטילים והמרגמות. מגיעים לזחל הבורע עדיין, ומוצאים שם את הגיף של היימן, שבא מכיוון אחר וכבר חילץ את הפצועים. על אלונקה שוכב יובל מת. שרוף כולו.

אמנון ואני מהמרים לחזור לבונקר הב-

שלל: זחליל סובייטי לחפירה מהירה של תעלוח-קשר